

26. listopadu máme Slavnost Ježíše Krále Krále.

Je to poslední neděle církevního roku a je slavností Pána Ježíše, který mezi lidmi žil jako služebník všech.

Toho dne oslavujeme Ježíše jako Krále všech králů.

Pravidelný pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí

Neděle:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Zábouří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Úterý:

- 18.00 - kostel kapucínů - (nám. Míru)

Středa:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Čtvrtek:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Pátek:

- 17.30 - kostel kapucínů - (nám. Míru) - adorace nejsvětější svátosti
- 18.00 - mše sv.

Sobota:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)
- 17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké (mše s nedělní platností)

Mělník

Pšovka

Zábouří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Historie Slavnosti Všech svatých

Jen vševědoucí Bůh zná všechny své vyvolence ve věčné blaženosti. My známe jména a částečně i skutky velkého množství svatých a světic Božích, ale jistě je v nebi ohromný počet blažených, kteří zde na zemi nebyli od Boha zvláštním způsobem oslaveni a jejichž jména ani neznáme. A přece je slušné a spravedlivé, abychom ctili i je, neboť následovali věrně Krista Pána a sám Bůh je takto poctil. To je důvod hromadné oslavy všech svatých, v níž se dostává náboženské pocty všem oslaveným vyvolencům Božím. Na křesťanském východě už od 4. století se slavil společný svátek všech mučedníků. V syrském obřadu ve velikonoční době 13. května, v byzantském obřadu na první neděli po Seslání Ducha svatého, aby se naznačilo, že svatost je ovocem milostí Ducha svatého. Tato slavnost se udržela až dosud, ale rozšířila se pak na oslavu všech svatých. Podobná slavnost se v 7. století objevuje také v Římě. Tehdy dostal papež Bonifác IV. od císaře památný Pantheon, pohanský chrám všech olympských bohů, a upravil ho pro bohoslužebné křesťanské obřady, dal tam převést velké množství ostatků svatých a zasvětil jej 13. května roku 609/610 ke cti Panny Marie, Matky Boží, a všech svatých mučedníků. Od té doby se konala hromadná oslava všech mučedníků 13. května.

Od 8. století se tento svátek slavil v Irsku a v Anglii. I u Keltů a Franků se začal slavít Svátek Všech svatých a to nejen mučedníků 1. listopadu. Toto datum se ustálilo snad proto, že u Keltů začínal v tento den nový rok. Slavení svátku všech svatých se brzy rozšířilo. V Římě papež Řehoř III. (731 - 741) zasvětil oratorium v bazilice sv. Petra Vykupiteli, jeho svaté Matce, všem apoštolům, mučedníkům, vyznavačům a všem dokonalým spravedlivým celého světa, kteří zesnuli, a nařídil, aby v tomto oratoriu byly slaveny vigilie a sloužena mešní liturgie na oslavu všech svatých. Tak znenáhla krystalizovala myšlenka hromadné oslavy všech svatých, až Řehoř IV. (827 - 844) rozšířil svátek všech mučedníků z 13. května na slavnost všech svatých a přeložil ho asi z praktických důvodů na 1. listopad: 13. května totiž na tuto slavnost do Říma přicházelo mnoho poutníků, ale zjara pro ně nebylo dostatek potravin. Tak se slavnost všech svatých mimoděk dostala do doby liturgického podzimu, kam se svým významem výborně hodí. Je to doba sklizně i pro Církev. Svatí jsou pak nejdrahocennější ovoce vykupitelského díla, v němž Církev pokračuje. Jde o společnou slavnost lidí, kteří již vstoupili do nebe, i těch, jejichž jména již neznáme.

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé - Dušičky

Památka všech zemřelých, lidově označovaná „Dušičky, je vzpomínkou na zesnulé, kteří ještě nejsou dokonale připraveni ke vstupu do této skutečnosti a jsou ve fázi „očišťování. Církev - s odvoláním na některé biblické texty - nazývá toto konečné očišťování „očistcem. Modlitba za zemřelé patří k nejstarší křesťanské tradici a vzpomínka na mrtvé je součástí každé mše. Po stanovení slavnosti Všech svatých na 1. listopad se začíná Vzpomínka na všechny zemřelé slavit v následující den. Její veřejné slavení se objevuje po roce 998 ve francouzském benediktinském klášteře v Cluny. Od 11. do 13. století se památka rozšířila do dalších zemí a od 14. století zdomácněla v Římě. Od roku 1915, kdy v první světové válce zahynulo veliké množství lidí, mohou kněží celebrovat toho dne tři mše.

V tyto dny lidé častěji než jindy navštěvují hřbitovy a hroby svých zemřelých, zdobí je květy, věnci a svícemi, které jsou symbolem života, a modlí se za mrtvé. V minulosti se v některých vsích na českém a moravském venkově peklo zvláštní pečivo zvané „dušičky“, jímž se obdarovávali pocestní, žebráci u kostela a chudí lidé.

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhliďce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Zábouří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

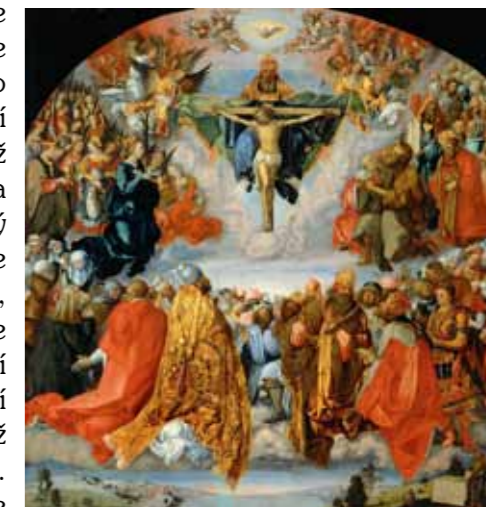
Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Spěchejme k bratřím, kteří nás očekávají

K čemu je svatým naše chvála, k čemu je jim naše oslavování, k čemu i tento dnešní svátek? Co znamenají pozemské pocty pro ty, jimž podle spolehlivého Synova příslibu prokazuje poctu nebeský Otec? Co pro ně znamená, že je velebíme? Svatí nepotřebují, abychom je uctívali, a naše zbožná oddanost jim nepřináší žádný zisk. Je jasné, že to není důležité pro ně, ale pro nás, když s úctou slavíme jejich památku. Přiznávám se, že při vzpomínce na ně pocítuji, jak se ve mně probouzí mocná touha.

Především v nás památka svatých vzbuzuje nebo posiluje touhu patřit do jejich společnosti, která je pro nás tak žádoucí, a stát se spoluobčany a společníky blažených duchů, připojit se k shromáždění patriarchů, k zástupcům proroků, radě apoštolů, velikému množství mučedníků, sdružení vyznavačů, sborům panen, být pohromadě a radovat se ve společenství všech svatých. Očekává nás obec prvorozených křesťanů, a my o to nedbáme; touží po nás svatí, a my si toho nevážíme; čekají na nás spravedliví, a my na to nehledíme.

Vzchopme se už konečně, bratři, povstaňme s Kristem, usilujme o to, co pochází shůry, a myslíme na to. Vzhlížejme s touhou k těm, kteří touží po nás, spěchejme k těm, kteří nás očekávají, předložme přání svého srdce těm, kteří nás vyhlížejí. Přejme si nejen být ve společnosti svatých, ale mít i účast na jejich štěstí, a toužíme-li po jejich přítomnosti, ucházejme se velmi horlivě také o to, abychom měli účast na jejich slávě. V této ctižádosti není nic zhoubného a vroucí touha po takové slávě není nic nebezpečného.

A druhá touha, která nás naplňuje při slavení památky svatých, směřuje k tomu, aby se i nám ukázal Kristus, náš život, tak jako se ukázal jim, a abychom se také my s ním ukázali ve slávě. Neboť zatím se nám Kristus, naše hlava, nepředstavuje tak, jak je nyní, ale máme ho před očima v té podobě, jakým se pro nás stal: ne s korunou slávy, ale ověncem trním našich hříchů. Bylo by hanbou stát se zhýčkaným údem, když patříme k hlavě, korunované trním; zatím není žádný purpur ke cti, ale spíše na posměch. Až Kristus přijde, už se nebude zvěstovat jeho smrt, abychom věděli, že i my jsme už mrtví a že náš život je skrytý s ním. Tehdy se ukáže oslavená hlava a s ní budou zářit oslavené údy, neboť on přemění naše ubohé tělo, aby to odpovídalo slávě, kterou má hlava, to jest on sám.

Po této slávě tedy bezpečně dychtíme s celou ctižádostí. Abychom směli v tuto slávu doufat a ucházet se o tak velikou blaženost, k tomu je ovšem třeba velice toužit také po pomoci svatých, aby nám bylo dáno na jejich přímluvu, čeho nemůžeme sami dosáhnout.

Pomáhejme si stát se svatými

1. listopadu slavíme spolu s celou církví slavnost Všech svatých. Pripomínáme si nejen ty, kdo byli v průběhu dějin svatořečeni, ale také mnohé naše bratry, kteří svůj život prožili v plnosti víry a lásky, jednoduše a ve skrytu. Mezi nimi jsou zajisté mnozí naši příbuzní, přátelé a známí.

Slavíme tedy slavnost svatosti. Té svatosti, která se neprojevuje vždycky velkými skutky či mimořádnými úspěchy, ale dovede věrně a každodenně naplňovat nároky kladené křtem. Svatost tvořená láskou k Bohu a k bratřím. Láskou, která je věrná až k sebezapomenutí a cele se dává druhým, jako život oněch matek a otců, kteří se obětují pro své rodiny, a ačkoli to není vždy snadné, umějí se dobrovolně zříkat mnoha věcí a osobních plánů či programů.

Pokud je však něco, co svatě charakterizuje, pak to, že jsou opravdu šťastní. Objevili tajemství autentického štěstí, které přebývá na dně duše a má svůj zdroj v Boží lásce. Proto jsou svatí nazýváni blahoslavenými.

Blahoslavenství jsou jejich cestou, cílem a vlastí. Blahoslavenství jsou cestou života, kterou nám ukazuje Pán, abychom mohli jít v Jeho stopách. V dnešním evangeliu jsme slyšeli Ježíše, jak je pronáší před velkým zástupem na jedné hoře nedaleko Galilejského jezera.

Blahoslavenství jsou profilem Krista a tím i křesťana. Chtěl bych z nich zmínit jedno: „Blahoslavení tiší“. Ježíš říká sám o sobě: „Učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem“ (Mt 11,29). Toto je jeho duchovní portrét, který vyjevuje bohatství Jeho lásky. Mírnost je způsob bytí a života, který nás přibližuje Ježíši a působí, že jsme jednotní a že ponecháváme stranou vše, co nás dělí a staví proti sobě, a snažíme se stále novými způsoby postupovat cestou jednoty, jako to činila kupříkladu nedávno kanonizovaná Marie Elisabetta Hesselblad a svatá Brigita z Vadstenu, spolupatronka Evropy. Obě se modlily a pracovaly, aby navázaly vztahy jednoty a společenství mezi křesťany. Svatí dosahují změn mírností srdce. Skrze mírnost chápeme Boží velikost a upřímně se klaníme Bohu; a je také postojem toho, kdo nemá co ztratit, protože jeho jediným bohatstvím je Bůh.

Blahoslavenství jsou jakýmsi průkazem totožnosti křesťana, který jej identifikuje jako Ježíšova následovníka. Jsme povoláni být blahoslavenými Ježíšovými následovníky a čelit bolestem a úzkostem naší doby v Ježíšově duchu a lásce. V tomto smyslu bychom mohli naznačit nové způsoby jejich prožívání v novém a stále aktuálním duchu: blahoslavení, kdo s vírou snášejí příkoří, která jim působí druzí a ze srdce odpouštějí; blahoslavení, kdo se dívají do očí odepsaným a marginalizovaným a projevují jim svoji blízkost; blahoslavení, kdo opatrují a chrání společný domov; blahoslavení, kdo se zříkají vlastního blahobytu pro blaho druhých; blahoslavení, kdo se modlí a přičiňují o plné společenství mezi křesťany. Ti všichni jsou nositeli Božího milosrdenství a jemnocitu a zajisté od Něho obdrží zaslouženou odměnu.

Draží bratři a sestry, povolání ke svatosti je pro všechny a je zapotřebí přijmout jej v duchu víry od Pána. Svatí nás povzbuzují svým životem a přimlouvají se za nás u Boha, a my se navzájem potřebujeme, abychom se stali svatými. Pomáhejme si stát se svatými. Společně prosme o milost přijmout toto povolání s radostí a jednotně usilovat o jeho naplnění. Svěřme naší nebeské Matce, Královně všech svatých, svoje úmysly i dialog usilující o plné společenství všech křesťanů, ať se našemu úsilí dostane požehnání a dosáhneme svatosti v jednotě.

Papež František

Obtížné je chápat cestu ke svatosti, protože jde proti proudu

Slovo zmrtvýchvstalého a živého Pána nám i dnes ukazuje cestu k dosažení pravé blaženosti, cestu vedoucí do nebe. Je obtížné pochopit tuto cestu, protože jde proti proudu, ale Pán nám říká, že kdo půjde touto cestou, bude šťastný, dříve či později bude šťastný.

„Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.“ Může nás napadnout otázka, jak může být šťastný člověk, který je chudý v srdci, jehož jediným pokladem je nebeské království. Důvod spočívá právě v tom, že člověk, který má obnažené srdce a je svobodný od spousty mondénních věcí, je v nebeském království „očekáván“.

„Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.“ Jak mohou být šťastní ti, kdo pláčí? A přece, kdo v životě nikdy nezakusí smutek, tíseň a bolest, nepozná nikdy moc útěchy. Šťastní však mohou být ti, kdo jsou schopni se dojmout, schopni vnímat v srdci bolest, která je v jejich životě a v životě druhých. Takoví budou šťastní! Něžná ruka Boha Otce je totiž potěší a pohladí.

„Blahoslavení tiší.“ A kolikrát jsme my naopak netrpěliví, nervózní, stále připravení si stěžovat! Vůči druhým máme spoustu požadavků, ale přijde-li na nás, reagujeme zvyšováním hlasu jako bychom byli vládcové světa, zatímco ve skutečnosti jsme všichni Božími dětmi. Mysleme spíše na ony maminky a tatínky, kteří jsou velice trpěliví k dětem, které je vyvádějí z míry. Taková je Pánova cesta: cesta mírnosti a trpělivosti. Ježíš touto cestou prošel, odmalička zakoušel perzekuci, exil a potom v dospělosti pomluvy, nástrahy a falešná obvinění před soudem. A všechno tiše snášel. Z lásky k nám vytrpěl dokonce kříž.

„Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“ Ano, ti kdo mají silný smysl pro spravedlnost nejenom vůči druhým, ale v první řadě k sobě samým, budou nasyceni, protože jsou připraveni přijmout větší spravedlnost, kterou může darovat jedině Bůh.

A potom „blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“ Šťastní, kdo umějí odpustit a slitovat se nad druhými, nesoudí všechno a všechny, nýbrž snaží se vcítit do druhých. Odpuštění je tím, čeho je nám zapotřebí všem, nikoho nevyjímaje. Proto na začátku mše uznáváme, že jsme tím, čím jsme, tedy hříšníky. A není to jen slovní obrat, formalita, nýbrž skutek pravdy. „Pane, tady jsem, smiluj se nade mnou.“ A pokud dovedeme udělit druhým odpuštění, o které sami prosíme, jsme blahoslavení. Jak říkáme v „Otče náš“: „odpušť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“

„Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.“ Pohlédme do tváře těm, kdo chodí rozsévat koukol. Jsou šťastní? Ti kdo stále hledají příležitost, jak podvést a využít druhé, jsou šťastní? Nikoli, nemohou být šťastní. Avšak ti, co se denně trpělivě snaží rozsévat pokoj, jsou tvůrci pokoje a smíření, ti jsou blahoslavení, protože jsou pravými dětmi našeho nebeského Otce, který zasévá vždycky a pouze pokoj, takže nakonec poslal na svět svého Syna jako sémě pokoje pro lidstvo.

Draží bratři a sestry, toto je cesta svatosti a zároveň cesta štěstí. Je to cesta, kterou prošel Ježíš, ba dokonce On sám je touto cestou. Kdo kráčí s Ním a jde skrze Něho, vstupuje do života, do věčného života. Prosme Pána o milost, abychom byli lidmi prostými a pokornými, o milost umět plakat, o milost být tiší, o milost pracovat pro spravedlnost a pokoj a především o milost nechat si odpustit Bohem, abychom se stali nástroji Jeho milosrdenství.

Tak to činí svatí, kteří nás předešli do nebeské vlasti. Oni nás doprovázejí na naší pozemské pouti, povzbuzují nás, abychom šli dále. Jejich přimluva ať nám pomáhá jít Ježíšovou cestou a vyprosí věčné štěstí našim zesnulým bratřím a sestrám, za které obětujeme tuto mši.

Papež František

Život, který přináší Ježíš, není pouze životem po smrti.

Ježíšovo zmrtvýchvstání láme nejen moc smrti na konci života, ale již nyní, tady a teď: „...nyní, když jste byli osvobozeni od hříchu,“ píše Pavel občanům

Říma, „máte z toho užitek, totiž posvěcení, a čeká vás život věčný.“

„Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.“ - to je Ježíšův program.

Jak získat odpustky pro duše v očištcích

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den můžete při návštěvě kteréhokoliv kostela získat plnomocné odpustky přivlastnitelné pouze duším v očištcích. Kromě obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce a vyloučení veškeré náklonnosti k jakémukoliv hříchu, a to i všednímu) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a Vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu můžete získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné jen duším v očištcích, jestliže po splnění obvyklých podmínek navštívíte hřbitov a pomodlíte se tam třeba jen v duchu za zemřelé. V ostatních dnech lze při návštěvě hřbitova získat takovýmto způsobem odpustky částečné.

Svatost smíření není nutné přijímat každý den. Stačí ji vykonat před začátkem týdne modliteb za zemřelé, v jeho průběhu, nebo až v dalších dnech po jeho skončení. Svaté přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce jsou nutné každý den, kdy chcete plnomocný odpustek získat.

Pozvánka na ODVAHU K ŽIVOTU

Každého, kdo se neostýchá upozornit na hodnotu lidského života, možnosti pomoci nečekaně těhotným a podpořit veřejnost k přemýšlení a k přijímání i nečekaně počatých dětí, srdečně zveme do průvodu s transparenty a rozdáváním letáků.

Demonstrace „Odvalu k životu“ se na Mělníku koná každou poslední sobotu v měsíci od 10 do 11 hod. Setkáme se u Pražské brány a s několika zastávkami procházíme náměstím Míru, ulicí 5. května a náměstím Karla IV. do ulice Fibichovy. Nejbližší termín: 25. listopadu 2017.

Kontakt: Marie Snopková, tel.: 732846273.

Kéž nemusí být tolika dětem odpián život a tolik matek a rodin nést hluboké zranění.

